

Skřítek Permoviček

Monika Nikodemová

bambóok

ilustrace Hanka Veselá

Monika Nikodemová
Skřítek Permoníček
Ilustrace Hanka Veselá

Vydala Grada Publishing, a.s., pod značkou Bambook
U Průhonu 22, 170 00 Praha 7
obchod@grada.cz, www.grada.cz
tel.: +420 234 264 401
jako svou 6845. publikaci

Odpovědná redaktorka Magdaléna Jimelová
Jazyková úprava Gabriela Janů
Grafická úprava a sazba Šimon Jimel
První vydání, Praha 2018
Vytiskla tiskárna TNM print, s.r.o.

© Grada Publishing, a.s., 2018

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

*Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude **trestně stíháno**.*

ISBN 978-80-247-5702-5 (ePub)
ISBN 978-80-247-5697-4 (pdf)
ISBN 978-80-271-0684-4 (print)

Obsah

Jak se Permoníček narodil	5
Jak Permoníček dostal čtyřlístek od šnečka	9
Jak teta Meluzína odfoukla Permoníčkovu peřinky	13
Jak se Permoníček proletěl nad lesem Borovánkem	17
Jak Permoníček vařil polévku z jehličí	21
Jak Permoníček zachraňoval pavoučka Provazníčka	27
Jak Permoníček dostal kouzelnou lampičku.....	31
Jak šel Permoníček na závody koníků lučních	37
Jak se Permoníček proletěl balónem.....	43
Jak se Permoníček vydal na draka.....	47
Jak Permoníček uzdravil dráčka Fráčka	53
Jak Permoníček hasil s dráčky les.....	59
Jak se Permoníček chystal na svatbu	63
Jak Permoníček utíral slzičky víle Lekníně	67
Jak tančil Permoníček s nevěstou	71
Jak se Permoníček dozvěděl tajemství od sovy Rozárky	75
Jak dostal Permoníček sedmimílové boty.....	81
Jak Permoníček navštívil čarodějnici Josefínu	87
Jak Permoníček přemohl pána hory Sopka	91

Jak se Permoníček narodil

V jednom malém pohádkovém lese žije mnoho roztodivných bytostí. Možná byste si jich ani nevšimli. Musíte jít pěkně potichoučku.

Slyšíte, tamhle, jak pan doktor datel vytukává zprávu? „Tdd, tdd, zdravý strom, panečku, zdravý, tak se mi to líbí!“

O kousek dál poskakují kosí bratři. „Hele, hele, bratři, jak se patří,“ posmívá se jim sojka Chvojka.

A to už mezi větvemi poskakuje veverka Zrzka a počítá oříšky. „Hop, oříšku, do kožíšku.“ Potom se usadí na té nejvyšší borovicové větvi a louská jeden oříšek za druhým. Řeknu vám, od samého rána je les plný štěbetání a cvrlikání, prostě jedna radost.

To ale nesmí do lesa přijít nějaký hromotluk, který huláká a ničí jednu větvičku za druhou. Takový nezvaný návštěvník všechnu tu drobotinu vyplaší a zažene. Ale když půjdete lesem potichoučku, všechny ty lesní bytůstky uvidíte a uslyšíte. A ještě mnohem více.

Přes den mají mnoho práce, aby opravili les. Tady je pošlapaný mech, tamhle zase rozlomený pařez a, jeminkote, tady někdo polámal domeček z jehličí! Nejsou ale na tu práci sami. Pomáhají jim lesní skřítkové a víly. Že jste je nikdy neviděli?

Musíte se lépe rozhlížet. Zrovna dneska se přihodí něco mimořádného. Jen se pojdte podívat.

Po setmění začínají teprve ta pravá kouzla. Probudí se noční hlídač. Vy nevíte, kdo to je? Přeci sova! Sedává na vykotlaném dubu a hlídá noční život. Když zahouká, je to slyšet od první borovice až k té poslední.

„Húú, húú, dnes v noci zase čaruju,“ houká do tmavého lesa.

Měsíc si pluje po obloze a rozsvěcuje jednu hvězdičku za druhou, až je celá obloha posetá nočními světýlky. To vám je nádhera!

V noci se probouzejí noční skřítky a také některá strašidla. Ale nebojte se, těch je tu málo a hlavně nikomu

neublížují. Jenom občas provedou nějakou skopičinu. Jedno malé noční strašidylko, Hejhula, si poletuje a prozpěvuje si: „Fuíí, fuíí, kdopak se mě bojí?“

A z mlází se ozývá tenoučný hlas víly Slaměnky: „Tebe nikdo, Hejhulo, vždyť ty nikomu neublížíš.“

„Fuíí, fuíí, kdo se bojí, nesmí do lesa,“ pokračoval Hejhula ve svém letu.

„Fíha, fíha, polette sem,“ svolával všechny své kamarády Hejhula.

„Tady, tadyhle, vidíte to světýlko. Přeci tady, tu lucerničku.“ Ukazoval do malé skalní světničky.

„Ukaž, uhni!“ Jeden přes druhého se strkali a fičeli.

„Fuíí, fuíí, to se narodí malý skřítek, fuíí.“

Přesně tak, vždycky když se rozsvítí nová lucernička, narodí se skřítek.

A už se klube. Jé, tenhle je opravdu malinký, ale roztomilý!

Skřítek otevřel nejprve jedno očko, potom druhé a podivil se: „Kdepak jsem se tu vzal?“

„Narodil ses u nás v lese, ty mrňousi,“ prozradili mu fičáci.

„A tohle je tvoje lucernička. Bude tě doprovázet a svítit ti v noci na cestu. Vždy když zabliká, bude to znamení, že se v lese něco děje,“ vysvětlovala mu ta větrná strašidylka. Skřítek vyskočil a oklepal ze sebe jedlové jehličí. Postavil se na malé baculaté nožky, popadl lucerničku a znenadání se zeptal: „A jak se jmenuju?“

Ted' začali Hejhulovi přátelé létat vzduchem. Svištěli a hvízdali – to od samého přemýšlení.

„Už to mám,“ zafučel najednou jeden z nich. „Bude se jmenovat Permoníček.“

„To je krásné jméno,“ souhlasili ostatní.

A tak za jedné jasné letní noci přišel na svět skřítek Permoníček.

Jak Permoníček dostal čtyřlístek od šnečka

Měsíc se chystal pomalu do hajan a na nebi ho vystřídalo sluníčko. Přitáhlo si jeden mráček, načechralo si jej a řeklo si: „Ještě si před tou celodenní poutí trochu odpočinu. Nemyslete si, to není jenom tak, celý den svítit a dávat přitom dobrý pozor, co se dole na Zemi přihodí. Zrovna tamhle, v tom borovém lesíku, se jistě něco zajímavého děje. Vyšlu jeden ze svých paprsků, ať se dozvím více.“

Sluníčko se pořádně nadechlo a vyslalo dlouhý paprsek přímo na strom, pod kterým ve své skalní světničce spinkal Permoníček. Nad ním se na jedné borové větvi houpaly dvě šišky – Barča a Bětka.

„Já jsem po té včerejší noci celá rozlámaná,“ povídá šiška Barča. „To byl takový vítr, že jsem si myslela, že sletím ze stromu rovnou na zem. A ta výška, ani pomyslet! To by byla rána!“ dokončila svoje skuhrání Barča.

„Ba, ba,“ přitakala jí Bětka, jako by se zrovna všichni čerti ženili, taková to byla mela.“

Potom se obě dvě podívaly dolů, a co nevidí! Ve skalní světničce spí docela malinký tvoreček. „Koukni, ten je hezounký,“ usmívala se Bětka.

Jejich povídání poslouchala sova Rozárka. „Nemůžete být trochu potichu?“ řekla nazlobeně.

„V noci tu poletovali ti větrní kluci a já nemohla ani trochu přemýšlet. Tak si teď musím pořádně zdřímnout.“ Otočila opeřenou hlavou kolem dokola, zahoukala a zavřela ohromná kukadla. To ještě netušila, že se dnes vůbec nevyspí.

Všichni vrabci v okolí si to ráno cvrlikali radostnou zprávu: „Čim ča rá ra, čim, čim, čim, narodil se Permonín.“

„Permoníček, vy trdla!“ opravoval je slavík.

Složil pro tuto slavnostní chvíli novou sonátu a už si chystal noty: „Do-Re-Mi-Fa-Sol-La-Si-Do.“ Vylétl vysoko do korun stromů. Měl na sobě sváteční frak a musel dávat dobrý pozor, aby si ho nepomačkal.

„Hoúú, hoúú, copak se dnes opravdu nevyspím?“ zabědovala sova a otevřela svoje velké soví oči. „Kdopak vás bude v noci hlídat, co, holoto jedna?“

Ale slavík nedbal sovího naříkání, nadzvedl vysoko svůj slavičí zobák a spustil. Byl to úžasný poslech. Vrabci ztichli a poslouchali pana zpěváka.

To už se k Permoníčkově skalní světničce hrnula celá šnečí rodinka.

Domečky měli pěkně umyté od ranní rosy a tykadla vztyčená jako antény. To aby zachytili slavičí zpěv a neminuli skalní světličku Permonička.

A už jsou u světličky.

„Mami, mami, ten je malinký, skoro jako já,“ radoval se nejmladší šneček.

„Však on vyroste,“ ubezpečovala ho šnečí maminka. „A kdyby ses náhodou v lese ztratil, posvítí ti svou lucerničkou na cestu.“

Malému šnečkovi se po cestě nalepil na domeček čtyřlístek. Potichoučku se přisunul k Permoníčkovu domečku a položil mu čtyřlístek k postýlce. „To máš pro štěstí, Permoničku,“ řekl a pomalu se sunul zpátky.

Až se náš malý skřítek probudí, přijdou ho pozdravit další lesní kamarádi. V lese si všichni pomáhají a moc se radují z každého nově narozeného skřítky. Určitě mu přinesou na uvítanou nějaký dárek.

Jak teta Meluzína odfoukla Permoníčkoví peřinky

V lese Borovánku, ano, přesně tam, kde se před několika dny narodil skřítek Permoníček, bydlela také teta Meluzína. Měla domek na Větrné hůrce. Divili byste se, jak tam měla uklizeno.

Dnes se sluníčko usmívalo na obloze, když vtom se odněkud přivalily mraky.

„Jděte si hrát kousek dál,“ odstrkovalo je sluníčko. „Nevidím, co se tam dole na Zemi děje.“

Ale Mráčci si dělali, co chtěli, a náramně se bavili při hře na honěnou. Nedávali dobrý pozor a najednou se srazili.

A vtom začalo pršet.

Teta Meluzína si libovala, jak jí pěkně schne prádlo. Vyšla ven naklepat a obrátit peřiny, do kterých se ještě před chvílkou opíraly paprsky sluníčka. „Co to vyvádíte, vy uličníci?“ zavolala na Mráčky, rychle popadla peřiny a šup s nimi do chaloupky.

To víte, že z toho měli kluci Mráčkovi legraci.

„Že bych se na to podívala,“ řekla si Meluzína, chytla svoje vrbové košťátko a alou nahoru udělat na nebi pořádek. „Fíí, fíí,“ zafoukala, co to jen šlo, a Mráčci se začali rozestupovat.

„Počkejte, až mě budete potřebovat,“ zlobila se Meluzína. Ale jen na chvílku, protože už zase vykouklo sluníčko.

Když Meluzína zametla oblohu, zhluboka se nadechla a libovala si: „Takový svěží vzduch. To je škoda sedět doma. Půjdu se proletět na svém vrbovém košťátku,“ těšila se. A za chvíli už fičela nad rybníkem a nad lesem.

Když letěla nad rybníčkem, uslyšela žabky, jak si povídají: „Kvak, kvak, už jste to slyšely, holky? Narodil se nový skřítek, je tuze roztomilý a jmenuje se Permoníček. Chodí se na něj dívat zvířátka z celého lesa a okolí, kvak, kvak,“ povídá žabka Kuňkalka.

„Co to tu kvákají?“ pomyslela si teta Meluzína. „Nový skřítek a já o tom nic nevím.“

Zakroužila s košťátkem nad rybníčkem a už se řítila ke skalním světelníčkám. Přibrzdila nad skálou a jen tak tak přistála u chaloupky skřítky Permoníčka.

A opravdu. V malé, mechové postýlce spal drobounký skřítek. Jak ale Meluzína přifičela, odfoukla mu peřinky a probudila ho.

„To mě mrzí,“ omlouvala se Meluzína a chtěla skřítku znovu přikrýt.

Ten však měl právě dospáno, posadil se a uklidnil Meluzínu: „Nic se ne děje, už musím vstávat. Chystám se totiž na prohlídku Borovánku. Zatím jsem nikde nebyl a všechna zvířátka vyprávějí, jak je tu krásně.“

„Tak víš ty co?“ zamyslela se teta Meluzína. „Jestli chceš, proletíme se zítra na mém vrbovém košťátku,“ nabídla mu výlet jako omluvu za to větrné přistání.

„Jé, to bude nádhera!“ zajásal Permoníček.

„Takhle z výšky vidět náš les. To budu moc rád.“ A než se teta Meluzína nadála, už byl venku ze skalní světničky a ukazoval jí svůj mechový kabátek.

„No, to dobře uděláš,“ pochválila ho Meluzína. „Nahore bude foukat. Kdopak ti ušil takový krásný kabátek?“ vyptávala se zvědavě.

„Ušil mi ho vodník Kabernička. Včera v noci byl měsíc v úplňku, a tak na to šití hezky viděl.“

A aby se mu nezamotaly nitě, držela mu je zobákem paní Čáповá. To by byla pěkná polízanice, kdyby se mu nitě zamotaly,“ vysvětloval Permoníček.

„To je rozumbrada,“ usmála se Meluzína a už startovala košťátko.

„Tak nashle zítra, ve tři hodiny odpoledne!“ A už se chystala odfrčít.

„A jak to poznám, že jsou tři hodiny?“ zeptal se trochu smutně Permoníček.

„Vidíš tamhle ten starý dub? Tak v něm bydlí doktor datel a každou hodinu vyťukává lesní čas. Až ťukne: Raz, dva, tři, máš letadlo přistavené u chaloupky. Ahoj ve tři!“ zamávala Meluzína z výšky, zakroužila nad skalní světničkou a byla pryč.

Doma pozavírala všechna okna, co kdyby se v noci spustil liják. To by jí vyplavil celou chaloupku a hlavně by namočil košťátko. Mokrý košťátko totiž moc špatně startuje. Teď už se mohla v klidu natáhnout a těšit se na zítřejší výlet.

Jak se Permoníček proletěl nad lesem Borovánkem

Teta Meluzína bydlela v Borovánku už hodně dlouho a znala každý jeho kout. Na dnešní odpoledne připravila letecký výletní okruh na svém vrbovém košťátku. A nebude to ledajaký výlet, protože bude mít s sebou pasažéra.

Že nevíte, co je pasažér? To je spolucestující. A není to nikdo jiný než skřítek Permoníček.

Meluzína přistála přesně, zrovna když datel vytukával do starého dubu tři hodiny.

Permoníček měl na sobě mechový kabátek.

„Tak nasedat a letíme,“ zafičela Meluzína a už se vznášeli nad lesem Borovánkem.

„Tamhle, tamhle, vidíš...?“ Ukazovala směrem k vysoké hoře. „Tam mám svůj domeček,“ pyšnila se Meluzína svou překrásnou chaloupkou.

Však si na ní také dala záležet! Došky na střechu byly z té nejlepší dubové kůry a stěny z borovicového dřeva. Kolem chaloupky měla kamínky, na které když zasvítilo sluníčko, hrály jako ta nejlepší kamínka.

„Někdy tě vezmu k sobě na návštěvu a uvařím ti foukaný čaj. Je z těch nejlepších lesních bylin, které jsem si z lesa přifoukala,“ chlubila se Meluzína. Zakroužili nad domečkem a Meluzína udělala ze samé radosti jednu otočku navíc.

To byl malér!

„Fíí, fíí,“ zhoupili se spolu ve větru a div že Permoníček nevypadl z letadélka, tedy košťátka.

„Krindapána!“ zabědovala Meluzína. „Ještě aby mi tak malý skřítek spadl na zem! To by bylo velké neštěstí! Ani nemůžu domyslet, jak by se ten mrňousek potloukl.“

A nedej bože, kdyby sletěl přímo do rybníka,“ vyčítala si svou neopatrnost. „Pevně se chytň, budeme přistávat,“ zvolala a zamířila si to na malý palouk u tří oblých skal.

„Uf,“ oddychla si Meluzína. „Ted' hezky sed' a dávej pozor. Omotám ti kolem pasu svůj hedvábný šátek a přichytím ho k sobě. Tak budu mít jistotu, že mi nevypadneš. A taky poletím pomaleji,“ ukončila záchrannou akci teta Meluzína. „Jak jsem stará, tak jsem hloupá. Však je to pro mě velké ponaučení,“ dodala na závěr.

„Tak, vážení cestující, pevně se držte, právě startujeme. Přeji příjemný a klidný let,“ hlásila kapitánka letadla, tedy samozřejmě teta Meluzína.

Obletěli rybníček až ke staré vrbě. Tam si pokuřoval svůj tabáček vodník Kabernička. Hned jak je zahlédl, poslal jim bafanou zprávu.

Že jste o ní nikdy neslyšeli? Já vám to vysvětlím. Kabernička nabere trochu toho voňavého dýmu ze své fajfky a pošle nahoru kroužky. Různě veliké, menší, větší a také dvojité. Je to taková dýmková abeceda a Meluzína ji dobře zná. Zaznamenala zprávu od vodníka a přeložila ji Permoníčkově.

„Jak tě hřeje mechový kabátek?“ ptá se Kabernička.

„Že moc děkuji, bez něj by mi tady nahoře bylo ouvej,“ křičel do ucha Meluzíně Permoníček.

Ta vykroužila svým košťátkem vzkaz na obloze: „Permoníček mockrát děkuje.“

A než si to vodník přeložil, už byli pryč.

„Poslední návštěvní okruh je nad skalním jezírkem,“ hlásila Meluzína. Tentokrát se pomalu a lehounce snesla k malému jezírku.

Uprostřed stál ostrůvek a na něm tančila víla Leknína. Ovanul ji lehký větřík, a tak se podívala nahoru, jestli se nežene nějaká bouřka.

Ale kdepak! Žádná bouřka. To jen výletní letadlo trochu zafoukalo.

„Ahóój, Lekníno!“ zdravila ji radostně Meluzína. „Jak se daří leknínům?“

„Dnes jsem jim sbírala rosu z okvětních lístků a pomáhal mi motýl Michael. Ted' tu tančím, než zavrou svoje květy a půjdou spát.“

„Přijdeme ti někdy na pomoc,“ nabídla jí Meluzína a už otáčela letadlo zpět ke skalním světničkám.

„Jak se ti líbil odpolední výlet?“ vyzvíдалa Meluzína.

„Můžeme si to někdy zopakovat,“ nabízela Permoníčkově.

Ten byl ale potichu. Jak byl z těch přeletů celý vyfoukaný, usnul Meluzíně na zádech. Naše kapitánka letadla se pousmála a už se chystala na přistání.

Dole svítilo několik lucerniček.

„Tam, tamhle už letí!“ oddychli si skřítcí, kteří se přišli večer za Permoníčkem zeptat, zda něco nepotřebuje.

